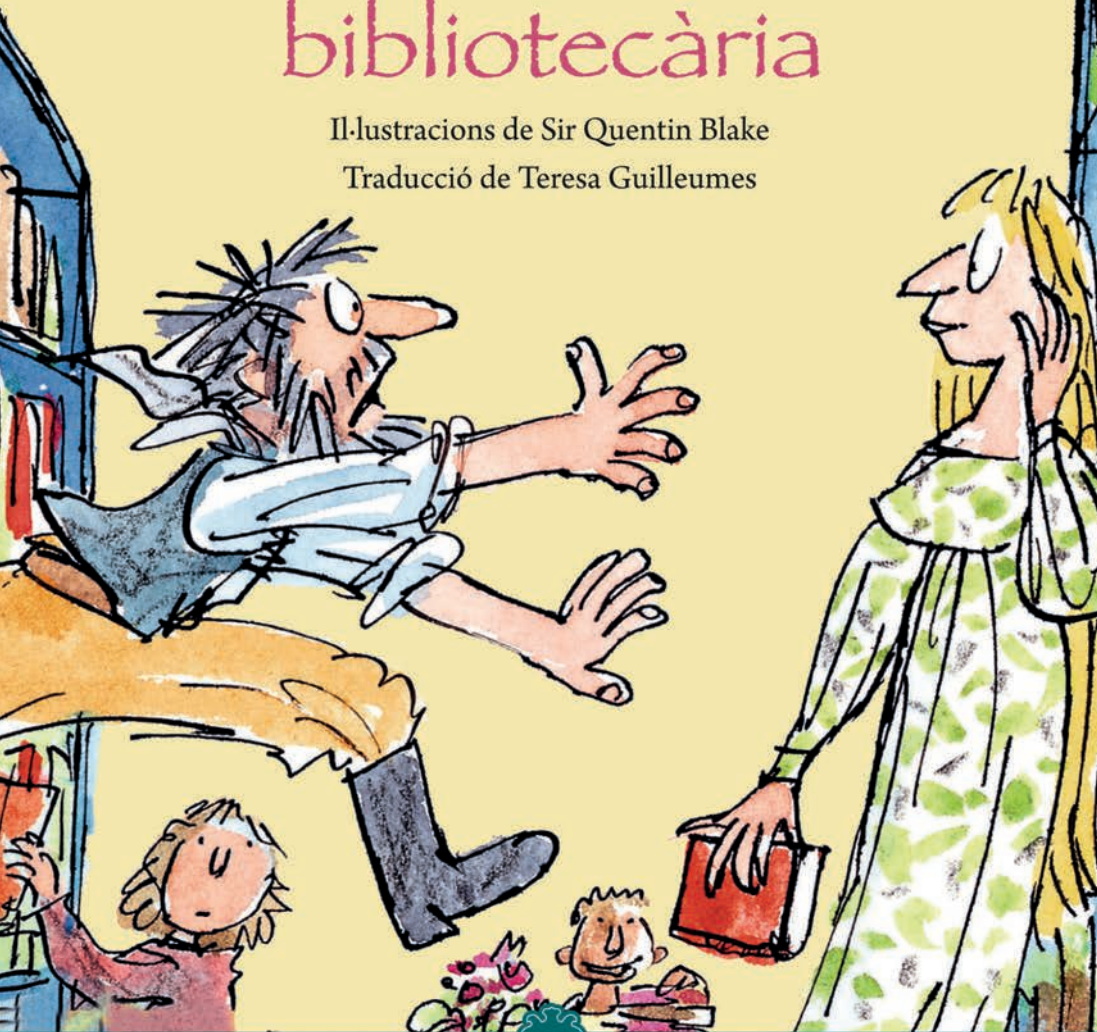

MARGARET MAHY

El segrest de la bibliotecària

Il·lustracions de Sir Quentin Blake

Traducció de Teresa Guilleumes

El jardí secret

de VIENA

MARGARET MAHY

El segrest
de la
bibliotecària

Il·lustracions de Sir Quentin Blake

Traducció de Teresa Guilleumes i Morell

El jardí secret
de VIENA

Capítol 1

Un bon dia, l'Ernestina Laburnum, l'esplèndida bibliotecària, va ser segrestada per uns bandits malvats. Havia anat a fer un volt pel bosc, als afores del poble, quan aquells bandits se li van abraonar al damunt i se la van endur.

—Però, per què em segresten? —va demanar ella sense perdre la calma—. No tinc ni amics ni parents rics. De fet, soc òrfena i ni tan sols tinc casa pròpia, perquè visc a la biblioteca.

—Doncs precisament per això —li va dir el cap dels bandits—. L'ajuntament ens pagarà una fortuna per rescatar-la. Al cap i a la fi, tothom sap que la biblioteca, sense vostè, no rutlla.

I era ben veritat, perquè la senyoreta Laburnum era l'encarregada de les claus de la biblioteca.

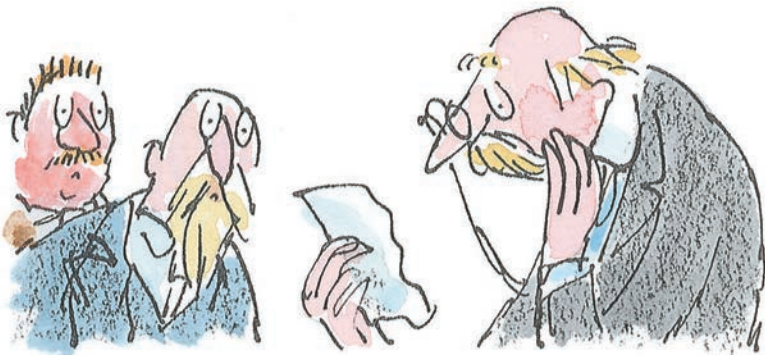
—Crec que haurien de saber —va dir-los ella— que aquest cap de setmana he anat a casa d'una amiga que té quatre fills menuts. I tots havien agafat el temible virus del xarampió virulent.

—Tant me fa! —va exclamar el cap dels bandits, amb un somriure una mica burleta—. Jo ja l’he passat.

—Però jo no! —va dir l’home que tenia al costat, i la resta de bandits van examinar la senyoreta Laburnum amb aprensió. Cap d’ells no havia passat encara el terrible virus del xarmpió virulent.

A l’ajuntament, tan bon punt van rebre la nota dels bandits que demanava el rescat de la senyoreta Laburnum, hi va haver un gran rebombori. Tothom estava neguitós perquè volien fer les coses de la manera més correcta.

—Així, què es preveu, exactament, en el cas del sequestre de la nostra bibliotecària? —va demanar un regi-

dor—. Podríem considerar el rescat com una despesa de personal, o bé ha de sortir del pressupost de l'àrea de Cultura?

—La Comissió de Cultura es reunirà d'aquí a quinze dies —va dir l'alcalde—. Proposo que siguin ells els que prenguin una decisió sobre aquest afer.

Però, molt abans que es complís aquell termini, tots els bandits (llevat del cap de la banda) ja havien arreplegat el xarampió.

Al principi, van començar a estar molt irritables, el nas se'ls va envermellir i els va començar a rajar.

—Jo diria que prendre banys d'aigua calenta fa sortir l'erupció —va comentar la senyoreta Laburnum, dubtosa—. Quina llàstima, si fos a la biblioteca podria

consultar ara mateix 'xarampió' al *Repertori de remeis casolans naturals i eficaços*.

El cap dels bandits, aclapat, va esguardar els seus homes.

—Segur que es tracta del xarampió? —va demanar a la bibliotecària—. És una malaltia molt humiliant per a un bandit! Hi ha gent a qui les taques potser l'afavoreixen, però als bandits ens queden sempre molt malament. Oi que vostè no es prendria seriosament un bandit amb taques?

—Prendre's els bandits seriosament, tant si tenen taques com si no en tenen, no forma part dels deures d'una bibliotecària —va respondre-li la senyoreta Laburnum, una mica tibada—. I, sigui com sigui, fins que no hagin passat el xarampió, no poden tornar a fer cap malifeta. Estan en quarantena. No deu pas voler que els culpin d'haver encomanat el xarampió a tothom, oi que no?

El cap dels bandits va remugar.

—I ara, si m’ho permet —va suggerir-li la senyoreta Laburnum—, tornaré a la biblioteca i en trauré en préstec el *Repertori de remeis casolans naturals i eficaços*. Amb l’ajut d’aquest llibre valuósíssim intentaré alleujar les molèsties dels seus companys. Naturalment, només el podré treure per una setmana. És que és una obra de referència, sap?

El cap dels bandits ja no podia suportar més els gemecs dels seus homes, que patien per culpa del xarampió virulent.

—Entesos —va respondre—. Pot anar a cercar el llibre i, mentrestant, suspendrem el segrest. Però només com una mesura provisional.

